

До України

Степан Руданський

Ой з-за гори, із-зі кручі
Та скриплять вози йдучи,
Попереду козаченько
Так вигукує, йдучи:
"Україно, Україно,
Моя рідна мати!
Чи ще довго над тобою
Будуть панувати?
Чи ще довго кривавицю
Будуть з тебе пити,
Тай діточок твоїх бідних
В кайдани водити?
Твоя слава - у могилі,
А воля - в Сибірі;
От що тобі, матусенько,
Москалі зробили!
Гукни ж, гукни, Україно,
Нещасная вдово!
Може діти на твій голос
Обізвуться знову!
Може знову розв'яжуться
Зв'язанії руки,
Може знову бряжчатимуть
Козацькі шаблюки!
Може військо запорозьке,
Як море, заграє,
А дівчина, як і вперше,
Пісню заспіває!
Тоді вже нас не забудуть
І московські внуки,
Кров за кров катам нашим
І муки за муки.
Гукни ж, серце, Україно,
Та тільки скоріше,
Бо щодалі ссуть кров нашу,
Все більше і більше!"